

Онiми Дрогобиччини: лiнгвокультурологiчний аспект

У статті проаналізовано власні особові назви, що репрезентують собою символічні онімні лiнгвокультуреми Дрогобиччини. До них віднесено ойконіми Дрогобич, Нагуєвичі, Борислав та антропоніми Іван Франко, Юрій Дрогобич (Котермак). Розглянуто перекази та легенди про походження ойконімів, побудовані на народноетимологічних засадах, обґрунтовано наукові версії їх утворення. Підтверджено теорію про відантропонімне походження ойконімів Дрогобич, Борислав (посесиви на -*jь від слов'янських автохтонних імен-комполітів, відповідно, *Дорогобить та Бориславь), Нагу[о]євичі (відпатронімне утворення на -овичі від власної особової назви Нагой). Проаналізовано генезу та значення антропонімів. Окреслено етимологію прізвища Франко, визначено мотив, що послужив для іменування Юрія Дрогобича. Доведено, що власна особова назва – вагомий показник культури народу, а досліджувані оніми концентрують у собі лiнгвістичну (ономастичну), культурологічну, історичну, етнографічну інформацію про Дрогобицький край.

Ключові слова: лiнгвокультурологія, ономастика, онім, ойконім, антропонім, Дрогобиччина.

Постановка наукової проблеми та її значення. Мешканець міста, як усяка людина, живе у двох вимірах: у дійсності реальній і уявній. У свідомості, крім реального [міста], існує ще [місто] віртуальне, яке залишилося в пам'яті різних поколінь: місто спогадів, романів, повістей, оповідань [1, с. 609]. Так історик Р. Голик розпочав свою розповідь про Львів. Наша стаття – про Дрогобиччину. Про Дрогобиччину реальну й віртуальну. І про те, які власні назви краю стали його культурними символами, словами, що виникають в уяві кожного, хто тут жив, живе, або кому ця земля дорога як місце спогадів і віршів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Мова і культура – ці два знакові коди на взаємоперетинах і зв'язках детермінували з'яву нової лiнгвістичної науки – лiнгвокультурології.

Етнографія, історія, географія – галузі знань, що дали поштовх мовознавцям виокремити величезний пласт онімної лексики, відмінної від лексики апеліативної, дослідження якої породило ономастику. Тож, спираючись на лiнгвокультурологічні засади В. фон Гумбольдта й О. Потебні, на праці А. Вежбицької, В. Жайворонка, В. Маслової, Л. Мацько, Ю. Степанова, М. Толстого, послуговуючись ономастичними дослідженнями М. Кордуби, Я. Рудницького, студіями Д. Бучка, Ю. Карпенка, І. Ковалика, М. Худаши, П. Чучки та багатьох інших науковців, розглянемо власну назву як з погляду культурології, так і з погляду ономастики. Бо якщо сьогодні людська діяльність розуміється і організовується як культура, а мова – як культурний код нації [11, с. 350], то власна особова назва в цьому кодi, належачи до феноменів ядерних, з погляду лiнгвокультурології досліджена вкрай мало. Це засвідчує актуальність нашої розвідки.

Мета статті – розглянути оніми Дрогобицької землі як мовні одиниці, що несуть у собі культурологічну інформацію і є своєрідними лiнгвокультурологічними символами краю.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. «На карті світу є такі місця, де програєш уже через те, що народився саме тут. У ХІХ ст. австрійська Галичина була одним із них. Той, хто хотів собі багатства й слави, чи бодай просто спокійного й хоча трохи заможного життя своїй сім'ї, найперше мусив виїхати звідси» [3, с. 27]. Іванові Франкові про статки не йшлося ніколи, тому він практично не покидав отчої землі. Навпаки: з Наддніпрянщини привіз сюди дружину, з Відня – диплом доктора філософії, з кожного міста чи села, де доводилося бувати, віз вистраждані та народжені вірші, оповідання, повісті, наукові дослідження. Отож Нагуєвичі, Борислав, Дрогобич стали відомі світові головню через те, що тут народився, жив, навчався і творив Великий Франко.

Сьогодні в уяві багатьох Дрогобич – це місто, до якого 16 км. (дуже часто пішки!) від восьмого до двадцятого року свого життя ходив на науку Іван Франко. Хоч до Каменяра поселення прожило не одну сотню літ, з'їло (а перефразовуючи давню мудрість – народило) не один пуд солі.

Перша писемна згадка про *Дрогобич* датується 1378 роком – *Drohobicz* [20, I с. 536]. Зрозуміло, що то не є дата його заснування, однак з-поміж багатьох відомих наведемо ще фіксацію 1498 року – около ... *Дорогобича* [15, с. 361], які доводять, що найдавніші документи зберігають два варіанти ойконіма – *Дрогобич* і *Дорогобич*. Семе варіант із повноголоссям – *Дорогобич* – і був первісним, а латино- й польськомовні джерела відповідно до фонетичних законів польської мови засвідчили цю назву без повноголосся, збережену понині. Автори багатьох відомих нам праць про походження ойконіма *Дрогобич* сходяться на версії про зруйнування татарами 1240 року містечка *Бич* і заснування згодом поблизу нього нового міста – *другого Бича*, від якого й пішла назва *Дрогобич*. Ця версія – топонімічна легенда, витримана як довершений художній твір, але науково хибна. Найбільша її цінність, очевидно, в тому, що була записана з народних уст Іваном Вагилевичем, літературно ним опрацьована та вміщена до рукописної збірки «Думи». Сам І. Вагилевич чудово розумів, що історична вартість легенди «звичайно, невелика або й зовсім ніяка» [14, с. 8]. Слушним і визнаним авторитетними вченими-ономастами є твердження, що в ойконімі *Дрогобич* відображено власну особову назву засновника чи власника. Утворено його за допомогою давнього присвійного суфікса **-*їь** від власної особової назви **Дорогобыть*, кінцевий приголосний **-г-** якої, поєднавшись із посесивним суфіксом **-*їь**, змінився, відповідно до законів праслов'янської мови, на **-ч-**: **Дорогобыть* + **-*їь** > *Дорогобичь*. Первісне значення: «*Дорогобичь* (двір, масток чи ін.)», тобто двір (масток), що належить **Дорогобиту*. Антропонім **Дорогобыть* – слов'янська автохтонна композитна власна особова назва. Хоч вона не засвідчена у відомих нам ономастиконах, але її компоненти трапляються в складі багатьох композитних імен. Початковий *Дорого-* (*Дрого-*, *Драго-*) у препозиції і постпозиції давніх українських, лужицьких, чеських, польських антропонімів (пор. *Дорогобугь*, *Дорогомилъ* [12, с. 457], *Drahobud*, *Drahorad* [24, с. 75] і *Nedrah*, *Setidrah*, *Sobedrah* [24, с. 75]); кінцевий *-бичь* – у препозиції давніх сербських імен (*Битомиръ* [13, с. 12]) і в постпозиції чеських (*Radobyt* [24, с. 72]). Зрештою, саме існування нашого міста свідчить про широке побутування цього антропоніма на теренах Славії.

Знаковим ойконімом на Дрогобиччині є *Нагуєвичі*. В Нагуєвичах Іван Франко народився та провів там і в сусідній Ясениці Сільній вісім років життя. Потім він часто повертався до рідного села, а якийсь час, на початку 1880-х років, навіть мав намір оселитися тут постійно. У своїх віршах, оповіданнях, повістях, наукових розвідках, публіцистиці та спогадах Франко не раз звертався до образу сільського світу. Цей світ давав йому багатий матеріал для літературної творчості та світоглядного становлення, результатом якого стали, серед іншого, зусилля зблизити село і місто та зробити мову одного зрозумілою для другого [3, с. 46].

На час Франкового народження його село було відносно великим: тут мешкало 2238 осіб, майже вдвічі більше, аніж у найближчих великих селах – Попелі і Тустановичі. Поселення складалося з трьох частин: із Нижніх Нагуєвич, Верхніх Нагуєвич і малого присілку Слобода (Нагуєвицька Слобода чи Франківка) [3, с. 7], де й народився найталановитіший із-поміж Франків – Іван.

Щодо походження ойконіма *Нагуєвичі*, то тут народних переказів так багато, що їх вистачило б на десяток галицьких сіл. Легенди *Нагуєвич* записував і сам Франко. Однак про походження назви свого села не обмовився ніде – ні в науковій розвідці «Причинки до української ономастики», ні в переказах, записаних від матері, батька чи нагуєвицьких селян. В оповіді «Татарські напади на Підгір'є» згадує Іван Франко село Башево, чи Дашево: «Поконець села *Нагуєвич* є на сугорбі з двох боків, обточенім річкою Баром, невеличкий присілок Слобода, або Нове село. Присілок сей повстав уже за австрійських

часів. Давнійше на тім сугорбі стояв укріплений замок, котрий так само, як і ціле село, звався Башево, чи Дашево» [7, с. 78].

Р. Горак, зіставляючи між собою легенди та історичні документи, припускає, що на місці теперішніх *Нагуєвич* спочатку було поселення Незнаничі, далі Сольне чи Сільне, опісля Бишів (Башів, Башево), відтак село дістало назву Грушатичі, а вже після того – *Нагуєвичі*. До того ж відомий франкознавець стверджує, що першим документом, який фіксує назву села як *Нагуєвичі*, є декрет 1531 року короля Сигізмунда I про призначення комісії для відмежування *Нагуєвич*, Медвежої Волі, Ясениці Сільної від Дрогобича та Унятич [2, с. 6].

У виданні «Słownik geograficzny...» зазначений 1424 рік [23, VI с. 880] як рік першої згадки про поселення з такою назвою, однак словник не підтверджує інформацію документальним свідченням. М. Худаш віднаходить згадку про *Нагуєвичі* в документах XV ст., але припускає, що запис 1430 року – *Nahnyowicze* [18, XI с. 397] – писарська або видавнича помилка [17, с. 133].

У писемних джерелах XVI ст. назва зафіксована не як *Нагуєвичі*, а як *Нагоєвичі* (*Нагойовичі*): 1515 р. – *Nahoyowycze* [25, с. 140]; 1565 р. – *Nahoiowicze* [6, I с. 292]. Не маємо писемних свідчень про те, як іменувалося поселення в документах XVII ст. В інвентарних книгах за 1669 рік, що входили у звід книг ревізії Перемиської землі, переписувач зафіксував розділ *Нагуєвичі* [2, с. 6], однак як було в оригіналі – *Nahoyowycze* чи *Nahujowice* – нам не відомо. Від XVIII ст. для поселення вживано нинішню назву – *Нагуєвичі* (крім того періоду в XX ст., коли село було перейменовано на честь свого великого сина – село *Івана Франка*): 1785–1788 рр. – *Nahujowice* [9, с. 206]; 1855 р. – *Nahujowice* [19, с. 38]; 1907 р. – *Nahujowice* [22, с. 175].

Отже, якщо на землі теперішніх *Нагуєвич* і справді були Незнаничі, Сольне (Сільне), Бишів (Башів, Башево), Грушатичі, то це були інші поселення (хутори, висілки, замки, осади), що, занепадаючи, змінювали свою назву, перейменовувалися. Тож погоджуємося з думкою, що первісною для *Нагуєвич* була *Нагойовичі*, у якій відображено патронімну назву на **-овичі** (*Нагойовичі* – «рід чи піддані *Нагоя*»), утворену від слов'янської автохтонної власної особової відкомполітичної або й відапелятивної назви *Нагой* [12, с. 133]. Сучасна ж назва *Нагуєвичі* зазнала фонетичних змін (метатеза *o > y*) [10, с. 52].

Ще один знаковий ойконім Дрогобиччини – *Борислав*. «Тим спільним наголовком обнятий цілий ряд оповідань, повісток та картин <...>. Борислав звісний на цілу Галичину, ба й на цілу Європу, яко копальня нафти і земного воску, – та звісний, певно, лиш з імені. Не знаю, чи приходило й на думку тисячам а тисячам образованих людей, що там рік-річно з'їздять задля інтересів, хоть поглянути на життя тої незлічимої сили «рідників», що для них видобувають скарби земні. А справді, ні одно місце в цілій Галичині не представляє більшого поля для студій – не так поетичних, як більше соціальних [4]», – це Іван Франко про свій цикл повістей та оповідань «Борислав». Бібліонім «Борислав сміється», як і сам *Борислав*, відомий тепер світові більше завдяки Франкові, аніж завдяки своїй нафті.

Перша писемна згадка про *Борислав* припадає на 1387 рік – *Boryslaw* [21, IV с. 330]. У подальших документах назва практично не змінювалася. В ойконімі відображено ім'я засновника чи власника. Утворено назву поселення *Борислав*, як і назву поселення *Дрогобич*, за допомогою давнього присвійного суфікса **-*їь**, але вже від відомого слов'янського імені-комполіти *Бориславъ* [12, с. 20] (первісне значення: «*Бориславль* (двір, маєток чи ін.)», тобто двір (маєток), що належить *Бориславу*). Однак широке побутування на слов'янських теренах імені *Борислав* не завадило жителям міста також витворити свої легенди на взірць «бори славні», чи «боролися славно».

Отже, символічними ойконімами-лінгвокультурами на Дрогобицькій землі є *Дрогобич*, *Нагуєвичі*, *Борислав*.

З-поміж знакових антропонімів виділяємо два – *Іван Франко* і *Юрій Дрогобич* (*Котермак*).

Іван Франко був у числі діячів, котрі вирішили повернути колесо долі. Він уславився в кожній галузі, за яку брався: як поет, прозаїк, драматург, перекладач художніх творів усіх жанрів; як вчений-історик, фольклорист, етнограф, економіст, літературознавець; як журналіст, редактор, видавець; як публіцист і політик.

Завдяки його подвижницькій праці українське життя в Галичині стало на тверду основу в літературі, науці, політиці, висунувши гасло незалежної соборної України. На боротьбу за цей ідеал виступили люди, виховані самим Франком або його творами [4].

Етимологію прізвища *Франко* між багатьма іншими найретельніше, на наш погляд, проаналізував О. Стрижак. До розв'язання франко-Франківського питання як онімної проблеми вчений залучив матеріали антропо-, топо- та етнімічні. І залучив не випадково. По-перше, щоб розгорнути думку самого Івана Франка про те, що його родина по батькові походить від зукраїнізованих німецьких колоністів, а тому в ньому самому є «кавалочок німця» [3, с. 51]. По-друге, щоб задуматися над ухильною відповіддю Зіновії Тарасівни Франко («Про це вже все відомо») на запитання, якого походження її прізвище. Тезу про латинське *Franci* / французьке *Francs* «вільні, сміливі, відважні» люди [16, с. 218] О. Стрижак підтвердив блискучим дискурсом і завершив глибоким висновком, який дозволимо собі зацитувати: «Не легко далось германцям (resp. українцям) самозбереження: для цього їм треба було написати слово *свобода* на кожному представникові свого народу у формі макроетнофороніму. Однак слова *Frank* «вільний» у мові франкських предків не було. І вони його запозичили з мови гнобителів, щоб ті знали, з ким мають справу. До групи прізвищ вільнолюбносемантичного наповнення належать й утворення типу *Франко*, які енциклопедично засвідчені в Італії <...>, Іспанії <...> та в Україні. *Franko* по-італійськи означає «відверто, широко, сердечно»; «безплатно, тобто вільно». Отже, українські *Франки* прийшли до нас з ідеєю волі, відвертості, щирості й сердечності з романського світу, але політико-географічно – через світ австро-германський» [16, с. 227].

Ще однією знаковою власною особовою назвою для дрогобичан є антропонім *Юрій Дрогобич (Котермак)*.

Народився Юрій у родині вбогого дрогобичького ремісника Михайла Котермака в час, коли Галицько-Волинське князівство, знекровлене у важкій боротьбі з монголо-татарами, захопила Польща. Поляки запрошували на дрогобичькі соляні вежі німецьких колоністів, віддавали їх в оренду італійським купцям. Юрко Котермак, навчаючись у старенького монаха Євтимія, вивчив латину, польську, німецьку, італійську мови, тому й зумів найнявся писарчуком-перекладачем до львівської контори пана Айнольфа. А далі був шлях до Краківського університету, де здобув науковий ступінь бакалавра та магістра, дорога в Болонський університет і блискучий злет: *Юрій Котермак*, він же *Юрій Дрогобич*, він же *Георгіус зі Львова* обійняв почесну посаду ректора університету медицини і вільних мистецтв у Болоньї, в найзнаменитішому на той час навчальному закладі Європи [8].

Юрієм Дрогобичем (Georgius Drohobicz) нарекли юнака ще коли він навчався в Кракові, так його продовжували іменувати, коли професором викладав астрономію та медицину в Ягеллонському університеті. Тож протягом усього життя *Котермак* гордо носив прізвище-прізвисько *Дрогобич*, щоб світ дізнався про місто, до якого повернеться у граніті аж через п'ять століть, 1999 року. Саме тоді вдячні дрогобичани біля костелу Св. Бартоломея та оборонної вежі XIII–XV ст. спорудили величний пам'ятник своєму знаменитому землякові.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. «Лексика – надзвичайно чутливий показник культури народу» [5, с. 15], а власна особова назва в цьому ракурсі – показник знаковий. Ми розглянули ойконіми *Дрогобич*, *Нагуєвичі*, *Борислав*, антропоніми *Іван Франко*, *Юрій Дрогобич (Котермак)* як лінгвокультурологічні слова-символи Дрогобичької землі. Палітра символічних онімів інших мікротеренів Галичини – об'єкт наших подальших студій.

Джерела та література

1. Голик Р. Місто і його душа : образ Львова у польській та українській мемуаристиці XIX – початку XXI ст. / Роман Голик // Україна : культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Вип. 17 : Українськопольськобілоруське сусідство : XX ст. – Львів, 2008. – С. 609-617.
2. Горак Р. Легенди Нагуєвич / Роман Горак // Франкова криниця. – Трускавець, 1994. – 15 с.
3. Грицак Я. Пророк у своїй вітчизні. Франко та його спільнота (1856-1886) / Ярослав Грицак. – К.: Видавництво «Часопис “Критика”», 2006. – 632 с.
4. Енциклопедія життя і творчості Івана Франка [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.i-franko.name/>
5. Жайворонок В. Українська етнолінгвістика: Нариси : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Віталій Жайворонок. – К. : Довіра, 2007. – 262 с.
6. Жерела до історії України-Руси. – Львів, 1885-1900. – Т. 1-4.
7. «І знову бачу тя, село моє родинне...» (вибрані праці Івана Франка про Нагуєвичі) / [упоряд., передмова і коментарі Володимира Галика]. – Дрогобич : Коло, 2007. – 144 с.
8. Ісаєвич Я. Юрій Дрогобич / Ярослав Ісаєвич. – К. : Молодь, 1972. – 122 с.
9. Йосифінська (1785-1788) і Францисканська (1819-1820) метрики : Перші поземельні кадастри Галичини. Показчик населених пунктів. – К. : Наукова думка, 1965. – 354 с.
10. Котович В. Походження назв населених пунктів Дрогобиччини (наукові версії) / Віра Котович. – Дрогобич : Посвіт, 2012. – 88 с.
11. Мацько Л. Українська мова в освітньому просторі : навч. посібник / Любов Мацько. – К. : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2009. – 607 с.
12. Морошкин М. Я. Славянскій именовслов или собрание славянских личных имён в алфавитном порядке. – Спб., 1867. – 213 с.
13. Пачичъ И. Именовсловъ или речникъ личны имена разны народа славенски / И. Пачичъ. – Будим: Миловукъ, 1828.
14. Писана керниця : Топонімічні легенди та перекази українців Карпат [зібрав і впорядкував Василь Сокіл]. – Львів: Ін-т народознавства НАН України, 1994. – 208 с.
15. Полное собрание русских летописей. – СПб., 1843. – Т. 2. – Густинская летопись. – 356 с.
16. Стрижак О. Франки (матеріали до «Етимологічного словника етнонімів України») / Актуальні питання антропоніміки // О. С. Стрижак. – К., 2005. – С. 218-229.
17. Худаш М. Л., Демчук М. О. Походження українських карпатських і прикарпатських назв населених пунктів (відантропонімі утворення) / М. Л. Худаш, М. О. Демчук – К.: Наукова думка, 1991. – 268 с.
18. Akta grodzkie i ziemskie czasów Rzeczypospolitej Polskiej z Archiwum tak zwanego Bernardyńskiego we Lwowie. – Lwów, 1868-1935. – Т. 1-25.
19. Kummerer Ritter von Kummersberg Karl. Administrativ Karte von den Königreichen Galizien und Lodomerien. – Wien, 1855.
20. Księga ławnicza (przemyska) / Wyd J.Smołka, Z.Tymińska. – Przemyśl, 1936. – Т. I-II.
21. Matricularum Regni Polonia Summaria. – Warszawa, 1910-1915. – Pars 4/1-3.
22. Skorowidz gminny Galicyi. – Wiedeń, 1907. – 1023 s.
23. Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich. – Warszawa, 1880-1902. – Т. 1-15.
24. Svoboda J. Staročeská osobní jména a naše příjmení. – Praha: ČSAN, 1964. – 318 s.
25. Źródła dziejowe. – Warszawa, 1902. – Т. XVIII, cz. 1.

References

1. Golyk R. Misto i jogo dusha : obraz L'vova u pol's'kij ta ukrai'ns'kij memuarystyци ННН – pochatku ННН st. / Roman Golyk // Ukrai'na : kul'turna spadshhyna, nacional'na svdomist', derzhavnist'. – Vyp. 17 : Ukrai'ns'ko-pol's'ko-bilorus'ke susidstvo : НН st. – L'viv, 2008. – S. 609-617.
2. Gorak R. Legendy Nagujevych / Roman Gorak // Frankova krynycja. – Truskavec', 1994. – 15 s.
3. Grycak Ja. Prorok u svoi'j vitchyzni. Franko ta jogo spil'nota (1856–1886) / Jaroslav Grycak. – K.: Vydavnyctvo «Chasopys “Krytyka”», 2006. – 632 s.
4. Encyklopedija zhyttja i tvorchosti Ivana Franka [Elektronnyj resurs]. – Rezhym dostupu : <http://www.i-franko.name/>
5. Zhajvoronok V. Ukrai'ns'ka etnolingvistyka: Narysy : navch. posib. dlja stud. vyshh. navch. zakl. / Vitalij Zhajvoronok. – K. : Dovira, 2007. – 262 s.
6. Zherela do istorii' Ukrai'ny-Rusy. – L'viv, 1885-1900. – T. 1-4.
7. «I zнову bachu tja, selo moje rodynne...» (vybrani praci Ivana Franka pro Nagujevychi) / [uporjad., peredmovi i komentari Volodymyra Galyka]. – Drogobych : Kolo, 2007. – 144 s.
8. Isajevych Ja. Jurij Drogobych / Jaroslav Isajevych. – K. : Molod', 1972. – 122 s.
9. Josyfy'ns'ka (1785-1788) i Francyskans'ka (1819-1820) metryky : Pershi pozemel'ni kadastry Galychyny. Pokazhchyk naselenyh punktiv. – K. : Naukova dumka, 1965. – 354 s.
10. Kotovych V. Pohodzhennja nazv naselenyh punktiv Drogobychchyny (naukovi versii) / Vira Kotovych. – Drogobych : Posvit, 2012. – 88 s.
11. Mac'ko L. Ukrai'ns'ka mova v osvith'omu prostori : navch. posibnyk / Ljubov Mac'ko. – K. : Vyd-vo NPU imeni M. P. Dragomanova, 2009. – 607 s.
12. Moroshkyn M. Ja. Slavjanskyj ymenoslov uly sobrane slavyjanskyh lychnyh ymen v alfavytnom porjadke. – Spb., 1867. – 213 s.
13. Pachuchъ Y. Ymenoslovъ uly rechnyкъ lychny ymena razny naroda slavensky / Y. Pachuchъ. – Budym: Mylovukъ, 1828.
14. Pysana kernycja : Toponimichni legendy ta perekazy ukrai'nciv Karpat [zibrav i vporjadkuvav Vasyl' Sokil]. – L'viv: In-t narodoznavstva NAN Ukrai'ny, 1994. – 208 s.
15. Polnoe sobrane russkyh letopysej. – SPb., 1843. – T. 2. – Gustynskaja letopys'. – 356 s.
16. Stryzhak O. Franky (materialy do «Etymologichnogo slovnyka etnonimiv Ukrai'ny») / Aktual'ni pytannja antroponimiky // O. S. Stryzhak. – K., 2005. – S. 218-229.
17. Hudash M. L., Demchuk M. O. Pohodzhennja ukrai'ns'kyh karpats'kyh i prykarpat'skyh nazv naselenyh punktiv (vidantroponimni utvorennja) / M. L. Hudash, M. O. Demchuk – K.: Naukova dumka, 1991. – 268 s.

Федурко М. Ю., Котович В. В. Онимы Дрогобыччины: лингвокультурологический аспект. В статье проанализированы личные собственные имена, относящиеся к символическим онимным лингвокультурам Дрогобыччины. К ним отнесены ойконимы Дрогобыч, Нагуевичи, Борислав и антропонимы Иван Франко, Юрий Дрогобыч (Котермак). Рассмотрены сказания и легенды о происхождении ойконимов, построенные на народной этимологии; обоснованы научные версии их образования. Подтверждено теорию об антропонимном происхождении ойконимов Дрогобыч, Борислав (посесивы на -*ъ от славянских автохтонных имен-компонентов, соответственно, *Дорогобыть и Бориславъ), Нагу[о]евичи (отпатронимное образование на -овичи от личного собственного названия Нагой). Проанализирован генезис и значение антропонимов. Очертано этимологию фамилии Франко, определен мотив, послуживший для именованя Юрия Дрогобыча. Доказано, что собственное личное название – весомый показатель культуры народа, а исследуемые онимы концентрируют в себе лингвистическую (ономастическую), культурологическую, историческую, этнографическую информацию о Дрогобычском крае.

Ключевые слова: лингвокультурология, ономастика, оним, ойконим, антропоним, Дрогобыччина.

Fedurko M. U., Kotovich V. V. Onims Drohobych: linguistic and cultural aspects. In the article the own personal names that represent a symbolic onimni linhvokulturemy Drohobych. There are oykonims Drohobych, Nahuyevychi, Borislav and anthroponyms Ivan Franko, Yuriy (Kotermak). Considered retelling and legends about the origin oykonimiv built on narodnoetymolohichnyh principles grounded scientific version of their education. Confirmed the theory about the origin vidantroponimne oykonims Drohobych, Borislav (posesyvy on - * jъ of

Slavic indigenous names composites, respectively, and Dorohobyть Boryslavъ). Nagu[o] yevychi (vidantroponimni formation on -ovychi from their own personal names Nagoya). Analyzed the the genesis and meaning anthroponyms. It was found etymology of the names of Franco, defined the motive, which served for naming Yuri Drohobych. Proved that own personal file name - important indicator of culture of the people studied onyms concentrated in a linguistic (onomastic), cultural, historical, ethnographic information about Drohobych region.

Key words: linguistic and cultural, onomastics, onim, oykonim, anthroponym, Drohobych region.